

גָּבָר וְגַבִּרָה. על בנים צפירת תפארה. אבל אָזֶרוֹ גַבִּרָה יִתְרָה. להלום ראש ולק្រז שׂדרה. ואילימֹ דָבָר בָּאֲמִירָה. לא זכינו לגדליךם לתורה. נקריבכם בעולה והקטרה. ונזקה עמכם לאורה. הצפונה מעין כל וועלומה. אריד:

או הסכימו גדוילים וקטנים. קיבל באחבה דין שוכן מעוניים. זקנים דשנים ורעננים. הם היו תחלה גדוילים. ויצאו לך אתם עז פנים. ונחרגו המוניים

לן אהרן

לעבוזת כובבים. פרטיו קינה זו מתחברים לפי רשימה לרי שלמה בר שמעון וכתבה במגנزا בשנת ד' אלף מת"ק, היינו מ"ד שנים אחר הגזירה ע"פ כתבים ושםועה. ומוסר שם כי שמעו קהל מגנزا הריגות שנעשה בשפיירא ובוורמיישא וגזרו תענית וצעקו אל ה' הכל להם, ונחכטו הגודלים לעצה והסתכו לחת פדיון נפשם לפזר ממוןם לשחר השרים. ויאמרו להם השרים זאת עצנתנו, הביאו כל ממוניכם אל בית אוצרותינו ואתם ובני ביתכם תבואו לארכון ההגמון עד יעברו אילו הגיסות. ושמעו להם ובאו כולם בחצר ההגמון. וכשהגיעו האויבים לחמו בהם בשערם ולא יכולו לעמוד כנגד הצמות והתענית ומפני כי אנשי ההגמון שבתו עליהם הם נסו תחילה. ונתקשו כולם לחוץ ההגמון והצדיקו עליהם דין שמים, ואמרו: נתחזק ונשבול על היראה הקדושה ובקלת שבארבע מיתות בחרב נמות, ותחי נשנו בגן עדן באספלודיא המארה לעולמי עד, אשרי מי שייהרג וישחט על יהוד שמו. אז צעקו כולם כאחד: מעתה אין לעכב כי בא קיינו, כל מי שיש לו מאכלת יבדקה שלא תהא פגומה ויהרגינו ואחר כך יהרוג עצמו. ולא חסנו גבר וגבירה. איש ואשתו לא חסו על בניהם. על בנים צפירת תפארה. נזר כבוד, לא חסנו האבות על הבנים שהם תפארת לבותם. אבל אָזֶרוֹ גַבִּרָה יִתְרָה. להלום ראש ולק្រז שׂדרה. קרץ לשון חיתוך, כמו איוב לג ז): מהחר קרצתי גם אני. ואילימֹ דָבָר בָּאֲמִירָה. לא זכינו לגדליךם לתורה. נקריבכם בעולה והקטרה. ונזקה עמכם לאורה. הצפונה מעין כל וועלומה. אריד: או הסכימו גדוילים וקטנים. קיבל באחבה דין שוכן מעוניים. זקנים דשנים ורעננים. זקנים שלא נס ליהם והם דשנים ורעננים. אך יש לפרש דשנים ורעננים, בקורות רוח ונפש חפזה שזוכים לקדש שם יוצרם. הם היו תחלה גדוילים. ויצאו לך אתם עז פנים. השונאים היו עז פנים. אך גם כאן נראה לפרש: הזקנים עמדו כנגד ההרוגים בגבורת לב ועווז נפש. וכן נראה מרשימת ר' שלמה בר שמעון הניל כי אותן שהיו בחצר הם נהרגו תחילה והם היו הזקנים, והבחורים והנשים נטו לחדרים, וכן מוסר שם: והאויבים מיד כשנקנטו בתוך החצר מצאו שם קצת מן החסידים גמורים עם רבינו יצחק ב"ד משה עוקר הרים והוא פשט צווארו תחילה, ונחטפו בטלילות המצוירות וישבו להם בתוך החצר למהר לעשות רצון יוצרם, ולא רצו לבסוף תוך החדרה

המוציאים. ונתערבו פדרים עם פרשדזנים. והאבות אשר היו רחמנים. נחפכו לאוצר ביענים. והפiso על אבות ועל בנים.ומי שגורל עלה לו ראשונים. הוא נשחת בחלפות וסביגים. ובחרורים עלי תולע אמונים. הם לוחכו עפר בתנים. והכלות לבושים שנים. מעלות בזרועות חתנים. מנתחות בחרב וכיוזים. זכרו זאת קהל עדת גבונים. ואל תהשו מהרבות קיגים. והספידו על חסידים והגונים. אשר צללו במים היוזנים. לזכור זאת נפשי ענומה. אDIR:

תורה תורה חגי שך והחפלשי באפרים. אבל יחד

לכ אהון

לחיות חי שעה כי אהבה קיבלו עליהם דין שמים, וישlico עליהם האויבים אבני וחיצים ולא חשו לנוס, ויכו כל אותם אשר מצאו שם מכת חרב וחרב ואבדן, ואלהם שבחרדים כשראו את המעשה הזה מלאו הצדיקים, והאויבים שבאו עליהם כבר, עקו כולם אין כאלהינו טוב מהקריב קרבן נפשנו, ושם חגרו נשים בעוז מתנייהן כו. ונהרגו המוציאים. אלף ומאה נפשות קדושות נעקדו שם. ונתערבו פדרים. חלבים. עם פרשדזנים. לפיו שופטים (גב): ויצא הפרשדנה, ותרגם יונתן: ונפק אוכליה שפיק, פרש המעימים. כלומר לובה מובה היו דומין. והאבות אשר היו רחמנים. נחפכו לאוצר ביענים. והפiso. הטילו גורל על אבות ועל בנים.ומי שגורל עלה לו ראשונים. הוא נשחת בחלפות וסביגים. מחלפים פשעה ועשרות (ערא אט), פ"י רש"י: הם סכינים, והוא לשון בית החלפות, על שהיו נתנין בה הסכינים הייתה נקרה לשכת בית החלפות (משנה מידות ז). ובחרורים עלי תולע אמונים. ע"פ (אייחד ח): קאמנים עלי תולע חבקו אשפטות. אמוניים, רגילים ותדרים בו, תולע, בגדי צבעוניים. הם לוחכו עפר בתנים. והחלות לבושים שנים. ע"פ (משל לא כא): כל ביתה לבש שנים, אף זה בגדי צבעוני שעשוין שני תולעת. מעקות. פרחה נפשם. בזרועות חתנים. מנתחות בחרב וכיוזים. כידון, חנית הקצרה. זכרו זאת קהל עדת גבונים. ואל תהשו מהרבות קיגים. והספידו על חסידים והגונים. ואולי מוזרו להספדים בתשעה באב לערב צרתם עם צרת החורבן, כענין פ"י רש"י על הפסוק (זה יב לה כה): ניקנון ירמייהו על לאשיהו גוי ניתנו לחק על ישראל גוי, וזה לשונו: כשמודמן להם שום צער ובכיה שהם מקוננים ובוכאים על המאורע הם מזכירים זה הצער עמו, דוגמא בתשעה באב שמזכירים קינות על ההרוגים בגזירות שאירעו ביוםינו. אשר צללו בפיהם היוזנים. שטבעו ונשפכו ביום הוצאות. לזכור זאת נפשי ענומה. אDIR:

עכשו בא לספור לחכמי התורה של מגנزا שהיתה נזר הקהילות. כמובא ברשימת ר'